

Тогава Анри се изправи. Нѣжното му лице бѣ раз-
вълнувано. Той преглътна сълзитѣ, които бѣха готови да
избликнатъ въ гърлото му. Обърна се къмъ баронитѣ:

— Щомъ ме съветвате да се съглася, господа, азъ
склонявамъ.

Тѣнка усмивка проясни наскърбени му очи. Той по-
вика деспота при себе си и му каза:

— Славъ, азъ ви давамъ дъщеря си съ надежда, че
Богъ ще ви дари радостъ отъ това, като ви подарявамъ
цѣлото завоевание, което направихме тукъ, съ условие,
че вие ще бждете мой вѣренъ човѣкъ и ще ми служите.
Следъ това ще ви подаря и Велика Влахия, на която ще
бждете господарь, ако това е угодно Богу и ако бжда
живъ.

Поразенъ отъ голѣмото му благоволение, Славъ
падна просълзенъ въ краката на императора, докосна устни
до края на туниката му. Анри се наведе, пригърна го и го
едигна. Следъ това тѣ се цѣлунаха три пѣти.

Въ честь на новия си другарь, баронитѣ изиграха
единъ бавенъ, ритуаленъ рицарски танецъ. После отново
почнаха пѣснитѣ, яденето, смѣхочетѣ... Следъ като
императорътъ и деспотътъ се оттеглиха въ шатритѣ си,
къмъ трапезата се присѣдиниха и веселитѣ дами. Дове-
доха и сирийскитѣ танцовачки, които подъ вихрения ри-
тѣмъ на кимвалитѣ и дайретата, умѣеха да танцуватъ леки
като вѣтъръ, по оловени топки, наредени въ правилни
фигури.

Славъ се завърна въ Цѣпина обезумѣлъ отъ гордостъ
и щастие. Той бѣ постигналъ не само миръ и приятелство
съ латинитѣ, а и това, на което никога не се бѣ надѣвалъ:
да стане зеть на императора и да бжде господарь на цѣ-
лата завзета отъ него областъ . . .

Мисълта за младата годеница не му даваше покой.
Пламналъ отъ нетърпение да я види и да опредѣли по-
скоро деня на сватбата, той отиде още веднѣжъ при лати-
нитѣ, които бѣха отседнали за почивка въ Станимашката
крепостъ. Тамъ тѣ уговориха окончателно деня и мѣстото